

Những chuyện thật ngắn và thật buồn!!!

Tôn Thất Đàn

1- CHÉN MẮM SÒ CỦA MẸ!

Nhà hấn ở tận ngoài Trung, nơi đất cày lên sỏi đá! Hấn có một người Mẹ thật hiền, và tốt nhất trên đời! Nhà hấn rất đơn côi và nghèo khó!

Ba hấn mất sớm! Trong nhà chỉ có mình hấn là con trai độc nhất. Mẹ hấn ngày đêm mong hấn lấy vợ để Mẹ có cháu nội bông bế trước khi nhắm mắt xuôi tay! Đã hơn 30 tuổi đầu, vì lận đận với chiến chinh, rày đây mai đó, mạng sống bấp bênh, không muốn vợ mình sớm làm quả phụ, nên cứ hẹn lần hẹn hồi với Mẹ!

Đến năm 31 tuổi, chưa kịp lấy vợ thì miền Nam sụp đổ dưới bàn tay sắt máu của Cộng Sản Bắc Việt! Hấn phải vào tù “cải tạo”. Mẹ lại phải lần mò lận lội đi thăm nuôi hấn 6 tháng một lần! Nhà ở gần đầm nước mặn, nên Mẹ thường hay ra đầm cào “sặc” về làm mắm sò, nên quà chỉ có chai mắm sò và nước mắt thương của Mẹ!

Được 3 năm hấn thấy mẹ càng ngày càng già đi, tóc bạc phơ. Thương mẹ, hấn bảo mẹ đừng đi thăm nuôi nữa. Nhưng đến kỳ thăm, lại cứ đi ra đi vào, trông ngóng mẹ. Suốt hai năm không thấy mẹ lên thăm, hấn cảm thấy bồn chồn mong đợi, không biết có chuyện gì xảy ra cho mẹ không?

Đến lúc được tha, về nhà mới hay khi mẹ về gặp mưa bị cảm nặng trong lần thăm nuôi sau cùng và đã qua đời 2 năm rồi!

Ngày giỗ Mẹ, hấn ra chợ mua một chai mắm sò. Giỗ Mẹ xong, bung đĩa cơm và chén mắm sò cúng mẹ xuống ăn, cảm thấy có vị mặn của nước mắt!!!

2- TÌNH ĐÀU.

Nhà nó ở gần nhà nàng, chỉ cách một con đường nhỏ. Thuở thiếu thời hai đứa đã từng bắt bướm hái hoa, chơi trò chơi trốn tìm, và cùng nhau giả làm đám cưới cô dâu thật hồn nhiên vui vẻ. Tuổi lên 5 lên 10, nó bày trò chơi trẻ con, lấy mo cau giả làm người phu xe kéo nàng chạy quanh ngõ vườn, làm vui cô gái nghèo! Ôi tuổi thơ thật là vô tư và đẹp vô cùng!

Đến tuổi mười ba, hai đứa cùng học chung trường chung lớp, và cùng đi về chung trên một con đường làng thật thơ mộng! Nơi mà bây giờ là con đường xưa chúng ta đã đi, và cũng là con đường đầy kỷ niệm!

Đúng 18 tuổi, nó yêu nàng tha thiết, bèn tỏ tình! Nàng trẻ môi mà bảo: Tụi mình còn nhỏ, lo học hành đã, đừng bày đặt!

Rồi trải theo năm tháng theo thời cuộc nổi trôi, lăn lộn khắp 4 vùng chiến thuật, nay đã 22 tuổi và là Thiếu úy của Tiểu Đoàn 2 TQLC. Về phép, đến thăm nàng, hy vọng tình yêu nay đã chín muồi, chắc nàng bằng lòng. Nhưng nàng lạnh lùng đáp: “Sợ làm góa phụ lắm, thôi em không dám đâu!”

Đến năm 26 tuổi, nay là Đại úy Trưởng Khối Chiến Tranh Chính Trị Sư Đoàn, làm văn phòng khó



chết lắm! 24 giờ phép về, xin bỏ trâu cau! Nàng cứ ậm ừ rồi nói: “Thôi để em suy nghĩ lại đã!”.

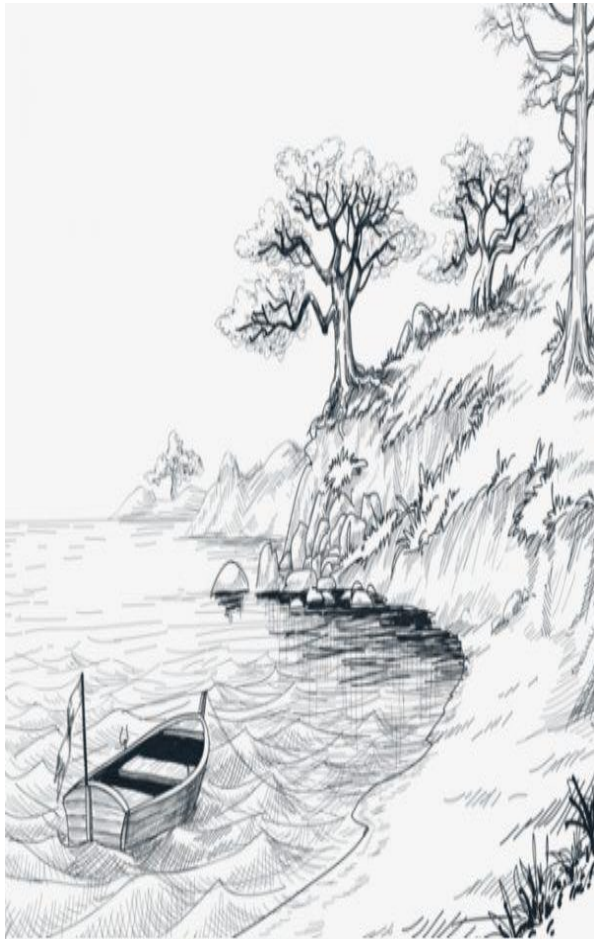
Rồi ngày đen tối 30/4/75 ập về! Chạy giặc, bèn lạc mất nhau! Nó bị lừa vào trại tập trung “cải tạo” không biết ngày về!

Sau 6 năm bót lịch trong ngục tù Cộng Sản ra, gặp lại nàng, nàng đã có chồng, hai con! Nó buồn và mặc cảm vô cùng, vì nghĩ mình nay là công dân hạng 2 chính trên quê hương mình! Bèn thôi thì cứ ở vậy, không lấy ai nữa!

Hai mươi năm sau lặn đạn nơi quê người, gặp lại nàng. Nghe nàng nói chồng chết, các con trưởng thành đã ra ở riêng. Nó mừng rơn, mời nàng đi ăn cơm tối nhà hàng.

Nó lại tỏ tình, đề nghị nối lại tình xưa! Nàng thẳng thừng từ chối “Mình già rồi, bận bịu nhau làm gì, ở một mình cho khỏe!”

Ôi, nó cảm thấy không có nỗi buồn nào bằng nỗi buồn này!!!



3- HAI CHỊ EM.

Chị quen anh An, Trung úy Thiết Giáp. Sau những lần hành quân về, anh thường đến nhà chơi. Thấy em gái quần quít bên An, chị nhường cho em!

Đúng là tình chị duyên em! Hai người tổ chức đám cưới. Chị bèn gom hết tiền để dành, tặng hết cho đôi vợ chồng mới.

Sau đó em có thai con đầu lòng, và sinh được một bé gái. Chị mừng cho em! Rồi ngày đen tối 30/4/75 ập đến, toàn cõi miền Nam VN lọt vào tay Cộng Sản Bắc Việt! An phải đi tù “cải tạo” mút chỉ, không biết ngày về! Chị thương em đang có con đại, thay em đi ra Bắc thăm nuôi An!

Con được 2 tuổi, em bôn ba đi buôn hàng chuyến dài ngày. Thân gái dặm trường, trên đường thiên lý, em lỡ có thai với người tài xế!

Chị vẫn tiếp tục đi thăm, nói dối với An rằng, em dẫn con gái đi vượt biên rồi. Thấy An mừng cho tương lai vợ con mình, chị xấu hổ và tủi thân, âm thầm khóc lặng lẽ trên chuyến xe lửa từ Hà Nội về lại Sài Gòn!

An được thả về. biết sự thật! Buồn, dẫn con gái đi vượt biên. Nghe tin hai cha con chết trên biển! Chị lập bàn thờ! Lấy tấm hình An đứng bên cạnh chiếc chiến xa M.48 mà An đã tặng chị hồi mới quen, đem rọi lớn ra bỏ vào khung, đặt lên bàn thờ! Chị khóc gọi tên “An ơi...!!!”.

